

การศึกษาวัสดุเชิงประกอบระหว่างยางเอสปีอาร์ที่มีเถ้าลอยเป็นสารเติมแต่ง โดยใช้สารคู่ควบไซเลนชนิด Si69 สำหรับปรับปรุงผิวเถ้าลอย

เอกชัย วิมลมาลา ^{1*} อีระศักดิ์ หมากริน ¹ และ ณรงค์ฤทธิ์ สมบัติสมภพ ²

กลุ่มวิจัยการผลิตและขึ้นรูปพอลิเมอร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี บางมด ทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

บทคัดย่อ

บทความวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาสมบัติของสารประกอบยางเอสปีอาร์ที่มีเถ้าลอยเป็นสารเติมแต่ง โดยใช้เถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิวและปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลนชนิด Si69 ที่ปริมาณความเข้มข้น 2 4 และ 6 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนัก และศึกษาผลของปริมาณการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในสารประกอบยางเอสปีอาร์ที่สัดส่วน 0 ถึง 75 ส่วนในร้อยส่วนของยาง ผลการวิจัยพบว่า สารประกอบยางกับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวใช้เวลาในการคงรูปยางน้อยกว่า สารประกอบยางกับเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว นอกจากนี้พบว่าเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิว ทำให้มีสมบัติเชิงกลของสารประกอบยางเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะสารประกอบยางเอสปีอาร์ที่เติมเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลน ณ ปริมาณความเข้มข้น 4 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนัก โดยมีสมบัติเชิงกลเพิ่มขึ้น ดังนี้ ค่ามอดุลัสเพิ่มขึ้น 160 เปอร์เซ็นต์ ความต้านแรงดึงเพิ่มขึ้น 125 เปอร์เซ็นต์ ความต้านแรงฉีกขาดเพิ่มขึ้น 85 เปอร์เซ็นต์ ความแข็งที่ผิวเพิ่มขึ้น 25 เปอร์เซ็นต์ และจากการตรวจสอบโครงสร้างจุลภาค พบว่า เถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลน สามารถลดช่องว่างระหว่างเฟสของยางกับเถ้าลอย ทำให้มีการยึดเกาะกับเฟสของยางดีกว่าเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว และนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของสมบัติเชิงกลโดยรวม

คำสำคัญ : ยางเอสปีอาร์ / เถ้าลอย / การปรับปรุงผิว / สารคู่ควบไซเลน

*Corresponding author : E-mail: ekachai.wim@kmutt.ac.th

¹ นักวิจัย กลุ่มวิจัยการผลิตและขึ้นรูปพอลิเมอร์ คณะพลังงาน สิ่งแวดล้อม และวัสดุ

² รองศาสตราจารย์ กลุ่มวิจัยการผลิตและขึ้นรูปพอลิเมอร์ คณะพลังงาน สิ่งแวดล้อม และวัสดุ

Studies on the Properties of SBR - Fly Ash Composites using Si69 Silane Coupling Agent for Surface Treatment

Ekachai Wimolmala ^{1*}, Teerasak Markpin ¹, and Narongrit Sombatsompop ²

Polymer Processing and Flow (P-PROF) Group

King Mongkut's University of Technology Thonburi, Bangmod, Toongkru, Bangkok 10140

Abstract

This article studied the properties of SBR compound with untreated and silane-treated fly ash particles using different silane concentrations of 2%, 4% and 6% by weight. The work also investigated the effect of silica content (0-75 phr) in the fly ash particles on the properties of the SBR compound. The rubber compound with the silane-treated fly ash had less cure time than that with the untreated fly ash. The use of silane coupling agent for surface treatment increased the mechanical properties, especially for 4%wt silane coupling agent. It was found that using the silane coupling agent increased the tensile modulus of about 160%, tensile strength of 125%, tear strength of 85%, surface hardness of 25%. From morphological studies, the silane coupling agent in fly ash particles could improve the physical interfacial interactions between rubber and fly ash phases, thus enhancing the overall mechanical properties.

Keywords : Styrene Butadiene Rubber / Fly Ash / Surface Treatment / Silane Coupling Agent

*Corresponding author: E-mail: ekachai.wim@kmutt.ac.th

¹ Researcher, Polymer Processing and Flow (P-PROF) Group, School of Energy and Materials.

² Professor, Polymer Processing and Flow (P-PROF) Group, School of Energy and Materials.

1. บทนำ

จากเอกสารรายงานของกลุ่มนักเทคโนโลยีดีเด่น ประจำปี พ.ศ. 2546 ซึ่งเป็นรางวัลผลงานด้านเทคโนโลยีดีเด่น จากมูลนิธิส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในพระบรมราชูปถัมภ์ ระบุว่า ปริมาณเถ้าลอยที่มีอยู่ในประเทศไทย โดยเฉพาะเถ้าลอยจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะมีปริมาณสูงถึง 3 ล้านตันต่อปี ซึ่งเถ้าลอยเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเผาถ่านหินเพื่อใช้เป็นเชื้อเพลิงในการผลิตกระแสไฟฟ้า และหากไม่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ก็จะกลายเป็นของเหลือใช้ที่สูญเปล่า อีกทั้งยังทำให้เกิดปัญหาการกำจัดของเสียในส่วนนี้ด้วย พบว่า ปริมาณเถ้าลอยในประเทศไทยมีอยู่ในปริมาณมากดังได้กล่าวข้างต้น และในปัจจุบันเริ่มมีการนำเถ้าลอยมาใช้ประโยชน์กันมากขึ้นในปี พ.ศ. 2545 ปริมาณการใช้เถ้าลอยสูงถึง 1,800,000 ตันต่อปี คิดเป็นร้อยละ 60 ของที่ผลิตได้ [1] ส่วนมากนำไปใช้เกี่ยวกับงานคอนกรีต อย่างไรก็ตาม ปริมาณเถ้าลอยในประเทศไทยยังคงเหลืออยู่ปริมาณมาก ไม่เพียงแต่เถ้าลอยจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะเท่านั้น แต่ยังมีเถ้าลอยจากการเผาถ่านหินในแหล่งต่างๆ ในประเทศด้วย อาทิเช่น เถ้าลอยถ่านหินซันบิทูมินัส จากจังหวัดระยอง ถ่านหินแอนทราไซต์ จากจังหวัดกาญจนบุรี เถ้าลอยจากแหล่งต่างๆ นั้น ล้วนแล้วแต่มีส่วนประกอบของซิลิกาอยู่ด้วย นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ เช่น กลุ่มของโลหะออกไซด์ ซึ่งมีส่วนร่วมในกระบวนการผลิตผลิตภัณฑ์ยางอีกด้วย [2]

จากงานวิจัยเบื้องต้น [3] เถ้าลอยแบบไม่ปรับปรุงผิวจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะ สามารถเติมลงในสารประกอบยางธรรมชาติได้ในปริมาณที่มากถึง 30 ส่วนในร้อยละของยางธรรมชาติ ทำให้สมบัติการคงรูปของผลิตภัณฑ์ยางธรรมชาติดีกว่าการใช้ซิลิกาเกรดการค้าทั่วไป และสมบัติทางกลโดยรวมเมื่อเทียบกับซิลิกาเกรดการค้ามีค่าใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะความสามารถในการรับแรง การคืนตัวกลับของยางหลังได้รับแรงยืดตัว และการกระเด็นของยางที่แสดงถึงสมบัติความเป็นอีลาสติกที่ดี และการเติมเถ้าลอยยังทำให้เวลาในการคงรูปของยางธรรมชาติสั้นกว่าด้วย ในเถ้าลอยมีส่วนประกอบของซิลิกาที่เป็นสารประกอบที่ใช้กันมากในการเสริมความแข็งแรงในยาง นอกจากนี้การใช้ซิลิกาจากเถ้าลอย มีข้อได้เปรียบเหนือกว่าการใช้ซิลิกาเกรดการค้า คือ สามารถผสมเข้าในเนื้อยางได้ดี สามารถถอดชิ้นงานออกจากแบบแม่พิมพ์ได้ง่ายและราคาต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่า ทำให้คณะวิจัยมีแนวคิดในการนำเถ้าลอยมาใช้เป็นสารเติมแต่งในยางเอสบีอาร์ ซึ่งเป็นยางสังเคราะห์ที่นิยมใช้กันมากในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง ซึ่งคาดว่าจะมีความเป็นไปได้เช่นเดียวกับยางธรรมชาติ

2. วัตถุประสงค์

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการนำเถ้าลอยที่มีในประเทศไทยมาใช้เป็นสารเติมแต่งในสารประกอบยางเอสบีอาร์ และศึกษาการปรับปรุงผิวเถ้าลอยโดยใช้สารคู่ควบไซเลน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Sombatsompop, N. และคณะ [3] และ Thongsang, S. และ Sombatsompop, N. [4] ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการเติมซิลิกาเกรดการค้า และซิลิกาจากเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิวลงในยางธรรมชาติและยางเอสบีอาร์ โดยวิธีการผสมให้เข้ากันบนเครื่องบดผสมลูกกลิ้งคู่ และนำสารประกอบยางไปอัดขึ้นรูปร้อนให้ยางคงรูป เพื่อให้ได้เป็นแผ่นยางสำหรับนำไปเตรียมชิ้นงานทดสอบสมบัติเชิงกล ทางด้านความต้านแรงดึง การต้านแรงฉีกขาดและ

ความแข็งที่ผิว ในส่วนของยางธรรมชาติ พบว่าการเติมซิลิกาจากถ้ำลอยลงในยางคอมปาวด์ที่ปริมาณ 0 ถึง 75 ส่วน ในร้อยละส่วนของยางธรรมชาติ ทำให้เวลาในการคงรูปยาง และค่าความหนืดของยางธรรมชาติลดลงเมื่อเทียบกับ ซิลิกาเกรดการค้า ทั้งนี้เนื่องจากถ้ำลอยมีโลหะออกไซด์เป็นองค์ประกอบ ซึ่งโลหะออกไซด์จะทำหน้าที่เป็นสาร กระตุ้นช่วยให้ยางคงรูปได้เร็วขึ้น ส่วนสมบัติที่หลังจากการวัลคาไนซ์ พบว่า การเติมซิลิกาเกรดการค้าและซิลิกา จากถ้ำลอยในช่วงอัตราส่วนระหว่าง 0 ถึง 30 phr มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ ค่ามอดุลัสของสารประกอบยาง ธรรมชาติที่ 200 เปอร์เซ็นต์มีค่าการยืดตัวเพิ่มขึ้น แต่เมื่อปริมาณของซิลิกามากกว่า 30 phr พบว่า การเติมซิลิกา เกรดการค้า ทำให้ค่ามอดุลัส ค่าความแข็งที่ผิว และการต้านแรงฉีกขาดมีค่าเพิ่มขึ้น ในขณะที่ซิลิกาจากถ้ำลอยมี แนวโน้มคงที่ ในส่วนของยางเอสบิอาร์ พบว่า แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงสมบัติหลังจากการวัลคาไนซ์จะคล้ายคลึง กับระบบของยางธรรมชาติ ยกเว้นค่าความต้านแรงดึงและการต้านแรงฉีกขาด มีค่าเพิ่มขึ้นตามปริมาณของซิลิกา เกรดการค้าที่สูงขึ้น และมีค่าไม่เปลี่ยนแปลงไปตามปริมาณของซิลิกาจากถ้ำลอย ปัจจัยที่ทำให้สารประกอบยางที่ เติมซิลิกาเกรดการค้าและซิลิกาจากถ้ำลอยมีสมบัติที่แตกต่างกัน เนื่องจากแรงที่กระทำระหว่างขนาดของอนุภาค สารเติมแต่งและปริมาณของสารประกอบถ้ำลอยที่มีอยู่ในยางคอมปาวด์ ซึ่งเมื่อปริมาณของถ้ำลอยสูงขึ้นจะทำ หน้าที่เป็นเหมือนสารเพิ่มเนื้อ (extender) ในยาง

จากงานวิจัยในระยะแรก [3] สามารถเติมซิลิกาจากถ้ำลอยในสารประกอบยางธรรมชาติได้ในปริมาณสูงถึง 60 phr เพื่อเป็นการประหยัดต้นทุนในการผลิตมากขึ้น แต่เนื่องจากสมบัติเชิงกลโดยรวมด้อยกว่าซิลิกาเกรดการค้า จึงนำไปสู่การปรับปรุงผิวของถ้ำลอย พบว่า กระบวนการปรับปรุงผิวที่เหมาะสม โดยการนำถ้ำลอยเคลือบด้วย สารคู่ควบไซเลน Si69 ที่ปริมาณความเข้มข้น 2 ถึง 4 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนัก ส่งผลทำให้สมบัติเชิงกลทางด้านมอดุลัส และการต้านแรงฉีกขาดเพิ่มสูงขึ้น และปริมาณความหนาแน่นของพันธะข้ามของสารประกอบยางธรรมชาติมีค่า เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน เมื่อเทียบกับการใช้ถ้ำลอยที่ไม่ปรับปรุงผิวทางเคมี

Garde, K. และคณะ [5] ศึกษาการปรับปรุงผิวของถ้ำลอยเพื่อเป็นสารเสริมแรงในยางพอลิไอโซพรีน ใน การปรับปรุงผิวของถ้ำลอยโดยใช้ กรด เบส เกลือ พบว่า เมื่อปรับปรุงผิวแล้วทำให้มีพื้นผิวเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะ การปรับผิวด้วยสารละลายเบสแล้วตามด้วยสารละลายกรด ทำให้ผิวของถ้ำลอยมีพื้นผิวเพิ่มมากขึ้นใกล้เคียงกับ ลักษณะพื้นผิวของซิลิกา สามารถนำไปผสมเพื่อเป็นสารเสริมแรงในยางพอลิไอโซพรีนได้ดีด้วย สำหรับการใส่สารคู่ ควบ bis(trithoxysilylpropyl)tetrasulphane: TESPT จะช่วยให้การกระจายของถ้ำลอยในยางพอลิไอโซพรีนได้ดี ยิ่งขึ้น อีกทั้งช่วยให้การกระดอนของยางลดลง เนื่องจากการที่หมู่ไฮดรอกซิลบริเวณพื้นที่ผิวของถ้ำลอยหายไป และ ทำให้สารประกอบยางพอลิไอโซพรีนมีสมบัติทางด้านความแข็งแรงลดลง และปริมาณการเกิดพันธะข้ามมีการ เปลี่ยนแปลงน้อย

Da Costa, H.M. และคณะ [6] ศึกษาผลกระทบของสารคู่ต่อและสารปรับปรุงผิวทางเคมีของถ้ำกลบที่ เติมในวัสดุเชิงประกอบยางธรรมชาติ โดยใช้เครื่องบดผสมลูกกลิ้งคู่ และได้ศึกษาสมบัติทางด้านการคงรูป สมบัติ ทางการไหล และสมบัติทางกายภาพของยางธรรมชาติที่คงรูปแล้ว ได้แก่ สมบัติความต้านแรงดึง การต้านแรงฉีก ขาด การทนการขัดสี และค่าความแข็งที่ผิว นอกจากนี้ยังใช้เทคนิคการวิเคราะห์ FTIR เพื่อตรวจสอบหมู่ฟังก์ชัน ของซิลิกาที่ตกตะกอนในถ้ำกลบที่บดละเอียด และถ้ำกลบที่ปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลน bis(3- triethoxysilylpropyl)-tetrasulphane (Si69) ที่มีต่อสมบัติการคงรูปและสมบัติทางกายภาพของยางที่คงรูป งานวิจัย

นี้ทำการเปรียบเทียบแก้วเคลือบที่ปรับปรุงผิวทางเคมีกับสารเติมแต่งซิลิกาเกรดการค้าและผงเขม่าดำจากผลการทดลองพบว่า ผลของการใช้สารคู่ควบไซเลนไม่ส่งผลทำให้สมบัติดีขึ้น แต่ได้ล้อยที่ปรับปรุงผิวที่อัตราส่วน 20 phr ให้สมบัติความแข็งแรงสูงกว่าสารประกอบยางที่เติมด้วยสารเติมแต่งประเภทซิลิกาและผงเขม่าดำ

Chuayjuljit, S. [7] ศึกษาการใช้ซิลิกาจากเคลือบเป็นสารเสริมแรงในยางธรรมชาติ โดยนำเคลือบที่ล้างน้ำแล้วไปทำปฏิกิริยากับกรดไฮโดรคลอริกที่ความเข้มข้น 0.4 โมลาร์ ที่อุณหภูมิ 105 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 3 ชั่วโมง แล้วเผาที่อุณหภูมิ 600 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 6 ชั่วโมง จากนั้นทำการบดเป็นผงแล้วผสมในยางธรรมชาติ ผลการวิจัยพบว่า สารประกอบยางธรรมชาติที่เติมด้วยซิลิกาจากเคลือบมีสมบัติความต้านแรงดึง การต้านแรงฉีกขาด การต้านการสึกหรอ และสมบัติการกระดอนที่ดีกว่าการเติมด้วยซิลิกาเกรดการค้าและใช้เวลาการคงรูปยางน้อยกว่าด้วย

Choi, S. S. [8] ศึกษาอิทธิพลของปริมาณซิลิกาที่มีต่อพฤติกรรมการไหลและสมบัติการคงรูปของยางในสารประกอบยางเอสบีอาร์ โดยเติมซิลิกาในยางเอสบีอาร์ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ใช้ซิลิกาอย่างเดียว ที่ปริมาณสัดส่วน 20 ถึง 70 phr และกลุ่มที่ 2 ซิลิกากับผงเขม่าดำโดยปริมาณสารตัวเติมรวมกัน ที่ปริมาณ 80 phr ผลการทดลองพบว่า สมบัติการคงรูปของสารประกอบยางกลุ่มที่มีซิลิกาอย่างเดียวทำให้เวลาในการคงรูปยางไม่เปลี่ยนแปลง แต่เมื่อทดลองกับสารประกอบยางกลุ่มของซิลิกากับผงเขม่าดำทำให้เวลาในการคงรูปยางเพิ่มสูงขึ้นเมื่อปริมาณของซิลิกาเพิ่มขึ้น ส่วนผลของค่าแรงบิด พบว่าสารตัวเติมทั้งสองกลุ่มทำให้ค่าแรงบิดและค่าความเหนียวของยางเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะในช่วงปริมาณระหว่าง 50 ถึง 70 phr เนื่องจากซิลิกามีกลุ่มของไซเลนอลที่บริเวณผิวจำนวนมาก ทำให้เกิดพันธะระหว่างกลุ่มไซเลนอลที่ผิวของอนุภาคทำให้เกิดการยึดเกาะที่ดี

Yin, D. และคณะ [9] ศึกษาผลกระทบของสารเสริมแรงที่มีต่อโครงสร้างการแตกหักของยาง โดยการทดสอบสารประกอบยางเอสบีอาร์กับซิลิกาแบบไม่ปรับปรุงผิวและปรับปรุงผิว ด้วยสารคู่ควบ Si69 และทดสอบการกระจายตัวของซิลิกาในยางเอสบีอาร์ ด้วยเทคนิค Atomic Force Microscopic (AFM) และ X-ray scattering (SAXS) พบว่า สารเสริมแรงซิลิกาเกิดการเกาะกลุ่มกันในยางเอสบีอาร์ แต่ไม่เกิดในซิลิกาที่ปรับปรุงผิวที่ปริมาณ 15 เปอร์เซ็นต์ ทำให้สมบัติวิสโคอิลาสติก และ Bound rubber เพิ่มขึ้น เมื่อปริมาณของซิลิกาเพิ่มขึ้น และค่าเฉลี่ยพันธะข้ามของสารประกอบยางเพิ่มขึ้นด้วย โดยเฉพาะที่มีการปรับปรุงผิวซิลิกาด้วยสารคู่ควบไซเลน ช่วยทำให้เกิดพันธะเคมีระหว่างผิวของซิลิกากับสารประกอบยางทำให้มีการยึดเกาะที่ดีขึ้น

4. วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการ

4.1 วัตถุดิบที่ใช้ในงานวิจัย

- ยางเอสบีอาร์ เกรด SBR1712 มีส่วนประกอบของ สไตรีน 24.5% น้ำมัน 28.8% และกรดอินทรีย์ 5.7% ได้รับการสนับสนุนจาก บริษัท บีเอสที อีลาสโตเมอร์ จำกัด
- สารคู่ควบ (coupling agents) ประเภทไซเลน bis-(3-triethoxysilylpropyl) tetrasulfane (Si69), $[(C_2H_5O)_3-Si-(CH_2)_3-S_4-(CH_2)_3-Si-(C_2H_5O)_3]$ ได้รับการสนับสนุนจาก บริษัท เจเจ เดกุกซา เคมีคอล (ที) จำกัด
- สารกระตุ้นปฏิกิริยา สารเร่งปฏิกิริยา และกำมะถัน ได้รับการสนับสนุนจาก บริษัท ซ็อน แอดวานซ์ โพลีเม็กซ์ จำกัด

- ถ้าวางถ่านหินลิกไนต์ที่ได้จากโรงไฟฟ้าแม่เมาะ ขนาดอนุภาคน้อยกว่า 250 ไมครอน จำหน่าย และจัดส่งโดย บริษัท เค เอ็น อาร์ กรุ๊ป จำกัด

4.2 ขั้นตอนการปรับปรุงผิวถั่วลอมโดยใช้สารคู่ควบไซเลน มีขั้นตอนดังนี้

- เตรียมสารคู่ควบไซเลนที่ปริมาณความเข้มข้นต่างๆ ดังนี้ ที่ 2 4 และ 6 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนัก ถั่วลอม

- เตรียมเอทานอลในอัตราส่วน 100 มิลลิลิตร ต่อถั่วลอม 100 กรัม
- เติมสารคู่ควบไซเลนลงในเอทานอล และกวนสารละลายด้วยแท่งกวนแม่เหล็กเป็นเวลา 30 นาที
- นำถั่วลอมเทลงในสารละลายระหว่างสารคู่ควบไซเลนกับเอทานอล
- ใช้แท่งแก้วกวนให้ของผสมเข้ากันโดยใช้เวลา 15 นาที
- ทำการอบถั่วลอมที่อุณหภูมิ 100-110 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 12 ชั่วโมง

4.3 ขั้นตอนการผสมและเตรียมตัวอย่างชิ้นงานของสารประกอบยางกับถั่วลอม

ส่วนประกอบของสูตรยางคอมปาวด์ที่ใช้ในงานวิจัย แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ส่วนประกอบของยางคอมปาวด์

ส่วนประกอบ	ปริมาณ phr*
1. ยางเอสบีอาร์ เกรด SBR1712 (Styrene Butadiene Rubber, SBR1712)	100 ส่วน
2. สารกระตุ้นปฏิกิริยา ซิงค์ออกไซด์ (Zinc oxide, ZnO)	5.0
3. สารกระตุ้นปฏิกิริยา กรดสเตียริก (Stearic acid, ST-DDK)	2.0
4. สารเร่งปฏิกิริยา เมอร์แคปโตเบนโซไทโธล (Mercaptobenzothiazole, MBT, Acceler M-R)	0.5
5. สารเร่งปฏิกิริยา ไดฟีนิลกัวนิดีน (Diphenylguanidine, DPG)	0.2
6. กำมะถัน (Sulfur # 325 mesh)	3.0

*phr : parts per hundred of rubber by weight

- ทำการบดยางและผสมถั่วลอมโดยใช้เครื่องบดผสมลูกกลิ้งคู่ (Two roll mill) จาก บริษัท ยง ฟง แมชชีนเนอรี จำกัด ตามส่วนประกอบของยางคอมปาวด์ แสดงดังตารางที่ 1 โดยเติมปริมาณซิลิกาจากถั่วลอมลงในยางคอมปาวด์ที่สัดส่วน 0 ถึง 75 phr (ปริมาณถั่วลอมที่ใช้คำนวณจากปริมาณของซิลิกาที่มีในถั่วลอม เช่น การเติมปริมาณซิลิกาจากถั่วลอม 30 phr หมายความว่า ถั่วลอมมีซิลิกาเป็นส่วนประกอบปริมาณ 40 เปอร์เซ็นต์ จะต้องใช้ถั่วลอมที่ปริมาณ 75 กรัม เพื่อเติมลงในยางเอสบีอาร์ 100 กรัม) โดยใช้เวลาในการผสมยางคอมปาวด์ 45 นาที อุณหภูมิในการผสมเท่ากับ 25 องศาเซลเซียส ความชื้นสัมพัทธ์ไม่เกิน 50 เปอร์เซ็นต์

- นำสารประกอบยางเอสบีอาร์กับแก้วลอยแบบปรับปรุงผิวและไม่ปรับปรุงผิวที่ได้จากเครื่องบดผสม ลูกกลิ้งคู่ไปทดสอบหาเวลาในการคงรูป (tc90) ของสารประกอบยาง ด้วยเครื่อง Oscillating Disk Rheometer (ODR) ที่อุณหภูมิ 160 องศาเซลเซียส โดยเตรียมชิ้นรูปแผ่นชิ้นงานทดสอบที่คงรูปโดยใช้เครื่องอัด ชิ้นรูปร้อน (hot press) จาก บริษัท แล็บเทค จำกัด อุณหภูมิการขึ้นรูปที่ 160 องศาเซลเซียส แรงดันโมลด์ที่ 170 กิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร เวลาที่ใช้ในการคงรูปยางตามค่า tc90 ของแต่ละสูตรยาง

- เตรียมชิ้นงานทดสอบความต้านแรงดึงเป็นรูปดัมเบลล์ ชนิด Die C

4.4 การตรวจสอบคุณลักษณะของสารประกอบยางกับแก้วลอย

สมบัติการไหลและการสุกตัว

- ทดสอบหาเวลาในการคงรูปและค่าแรงบิดของสารประกอบยางด้วยเครื่อง Oscillating Disk Rheometer (ODR) จาก บริษัท โกเท็ค เทคดิง แม็กซีน อินดัสเตรียล รุ่น GT 70-70, Taiwan ตามมาตรฐาน ASTM D2084-01

สมบัติเชิงกล

- ทดสอบความต้านแรงดึงของแผ่นยางที่คงรูปด้วยเครื่อง Universal Testing Machine จาก บริษัท ซิมาสุ รุ่น Autograph AG-I, Japan ตามมาตรฐาน ASTM D412-98 ใช้ความเร็วในการดึงที่ 500 มิลลิเมตรต่อนาที ทำการทดสอบหาค่ามอดุลัส ที่ 100 เปอร์เซ็นต์ของการยืดตัว ความต้านแรงดึง และเปอร์เซ็นต์การยืดตัวที่จุดขาด

- ทดสอบค่าความแข็งที่ผิวของแผ่นยางที่คงรูปด้วยเครื่องทดสอบความแข็งที่ผิว จาก บริษัท เท็ค ลีค จำกัด ตามมาตรฐาน ASTM D2240-97 Shore A

- ทดสอบการต้านแรงฉีกขาดของแผ่นยางคงรูป ตามมาตรฐาน ASTM D624-00

สมบัติกายภาพ

- ตรวจสอบโครงสร้างจุลภาคด้วยเครื่องจุลทรรศน์อิเล็กตรอนแบบส่องกราด (Scanning Electron Microscope : SEM) ยี่ห้อ JEOL รุ่น JSM-5800 โดยตรวจสอบลักษณะรูปร่างของแก้วลอย และการยึดเกาะระหว่างเฟสของแก้วลอยกับสารประกอบยางเอสบีอาร์

- ตรวจสอบส่วนประกอบทางเคมีของแก้วลอยด้วยเครื่อง X-ray fluorescence Spectrometer จาก บริษัท Horiba รุ่น MESA-500W, Japan

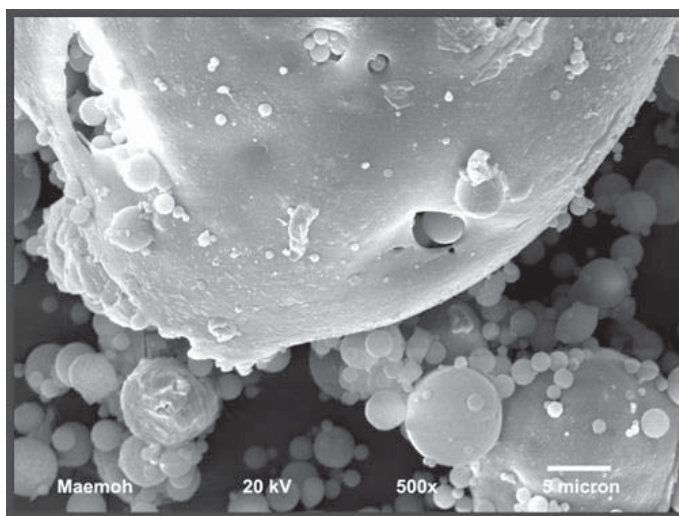
- ตรวจสอบวิเคราะห์หมู่ฟังก์ชันทางเคมีด้วยเครื่อง FTIR Spectrometer จากบริษัท Nicolet รุ่น Nexus 470, USA.

- ทดสอบความหนาแน่นของพันธะข้าม (crosslink density) โดยตรวจสอบความสามารถในการดูดซับโทลูอีน [3]

5. ผลการวิจัยและวิเคราะห์ผล

5.1 การตรวจสอบคุณลักษณะและขนาดของอนุภาคเถ้าลอย

จากรูปที่ 1 ตรวจสอบคุณลักษณะรูปร่างของเถ้าลอย พบว่า เถ้าลอยจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะมีลักษณะรูปร่างค่อนข้างกลม มีขนาดอนุภาคน้อยกว่า 250 ไมครอน

รูปที่ 1 ลักษณะรูปร่างของเถ้าลอยจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะ

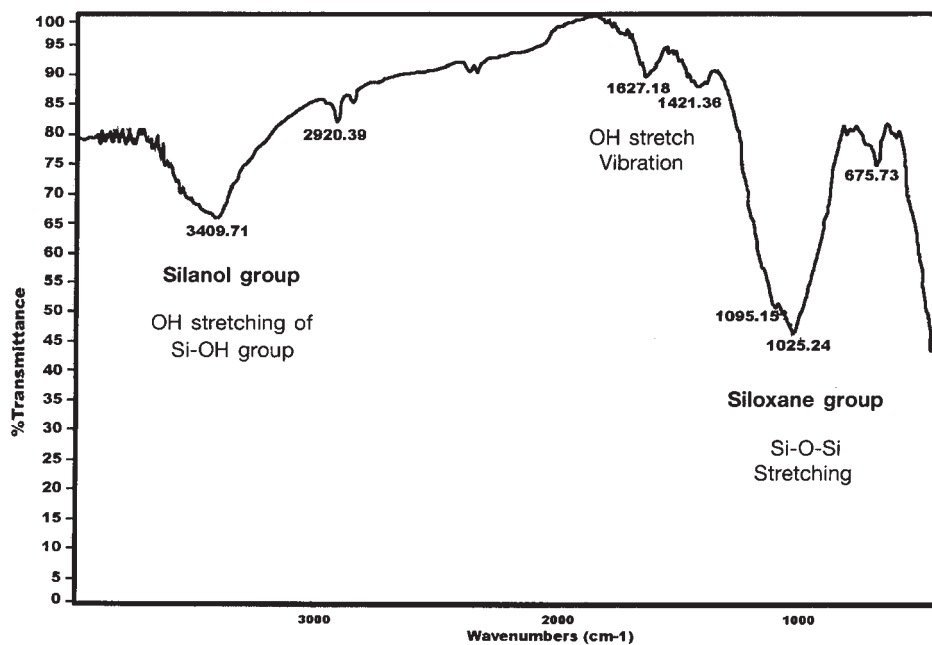
การตรวจสอบส่วนประกอบทางเคมีของเถ้าลอยด้วยเทคนิค X-ray fluorescence Spectrometer พบว่า มีส่วนประกอบของซิลิคอนไดออกไซด์หรือซิลิกา และกลุ่มโลหะออกไซด์ เป็นส่วนประกอบอยู่ในเถ้าลอย แสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ส่วนประกอบทางเคมีของเถ้าลอยจากโรงไฟฟ้าแม่เมาะ

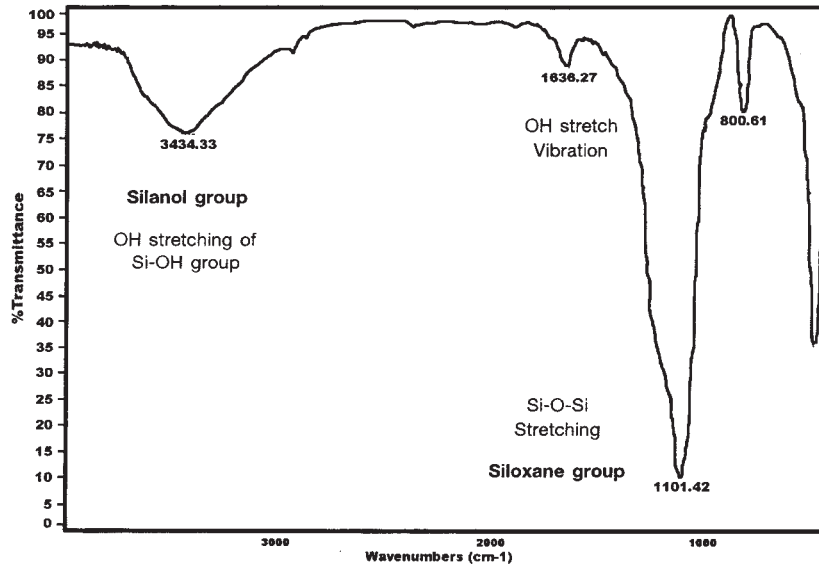
ส่วนประกอบ	ปริมาณ (เปอร์เซ็นต์)
ซิลิคอนไดออกไซด์ (Silicon dioxide)	46.2
อะลูมิเนียมออกไซด์ (Aluminium oxide)	26.4
เหล็กออกไซด์ (Iron oxide)	10.7
แคลเซียมออกไซด์ (Calcium oxide)	7.6
แมกนีเซียมออกไซด์ (Magnesium oxide)	2.2
โซเดียมออกไซด์ (Sodium oxide)	1.1
โพแทสเซียมออกไซด์ (Potassium oxide)	3.1
ซัลเฟอร์ไตรออกไซด์ (Sulfur trioxide)	1.8

5.2 การเตรียมส่วนผสมและศึกษาปริมาณของสารคู่ควบของเถ้าลอยแบบปรับปรุงผิว

คณะวิจัยได้ศึกษาปริมาณของสารคู่ควบไซเลน โดยในการเลือกใช้สารคู่ควบไซเลน พิจารณาจากผลการวิเคราะห์หมู่ฟังก์ชันทางเคมีบนผิวอนุภาคเถ้าลอย โดยใช้เทคนิค Fourier Transform Infrared Analysis: FTIR จากผลการทดสอบ พบว่า อนุภาคของเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว มีหมู่ฟังก์ชันใกล้เคียงกับอนุภาคซิลิกาเกรดการค้า โดยเฉพาะในช่วงของความยาวคลื่น $1,000-1,200\text{ cm}^{-1}$ แสดงดังรูปที่ 2 และ 3 ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หมู่ฟังก์ชันที่ผิวของเถ้าลอยมีหมู่ของ Si-OH อยู่ คณะวิจัยจึงเลือกใช้ bis-(3-triethoxysilylpropyl) tetrasulfane (Si69) เป็นสารคู่ควบไซเลน ซึ่งนิยมใช้กับซิลิกาเกรดการค้า

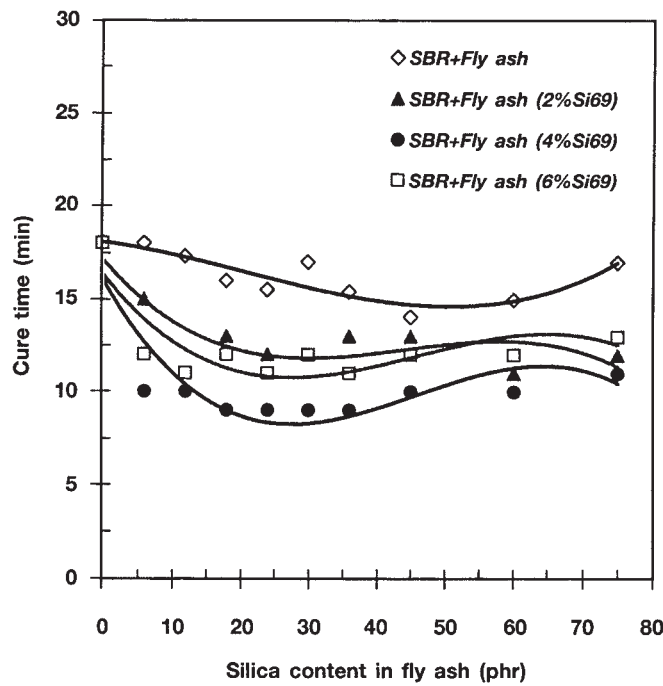
รูปที่ 2 การวิเคราะห์หมู่ฟังก์ชันโครงสร้างทางเคมีของอนุภาคเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว

รูปที่ 3 การวิเคราะห์หมู่ฟังก์ชันโครงสร้างทางเคมีของอนุภาคซิลิกาเกรดการค้า

5.3 การทดสอบสมบัติการคงรูปยาง และสมบัติการไหลของสารประกอบยาง

ผลการทดสอบเวลาในการคงรูปยาง และสมบัติทางการไหลของสารประกอบยางเอสบีอาร์กับเถ้าลอยแบบไม่ปรับปรุงผิวและแบบปรับปรุงผิว แสดงดังรูปที่ 4, 5, 6 และ 7 ตามลำดับ ดังนี้

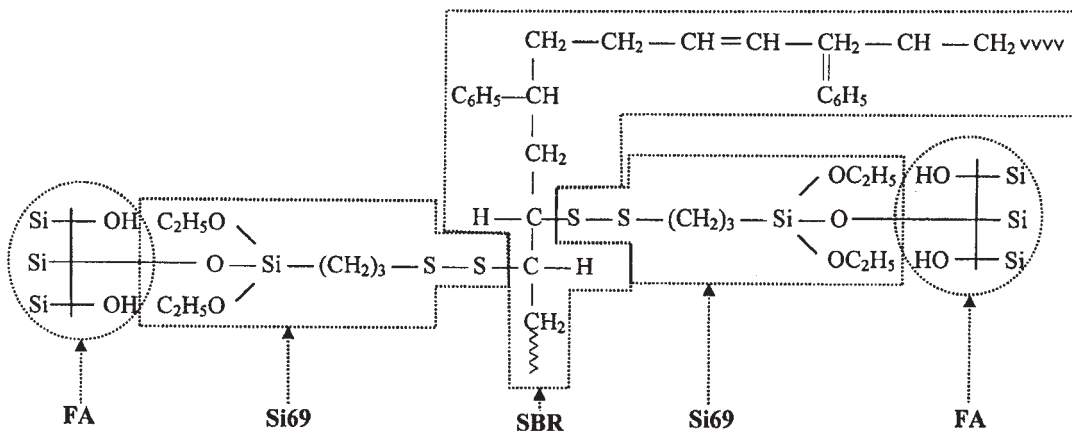
รูปที่ 4 ผลของปริมาณสารคู่คววไซเลนต่อเวลาในการคงรูปของสารประกอบยางเอสบีอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ

จากรูปที่ 4 แสดงผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อเวลาในการคงรูปของสารประกอบยาง เอสบีอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากถ้ำลอยในปริมาณต่างๆ พบว่า สารประกอบยางกับถ้ำลอยที่ปรับปรุงผิว มีเวลาในการคงรูป (cure time) น้อยกว่าถ้ำลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว โดยสามารถสรุปได้ดังนี้

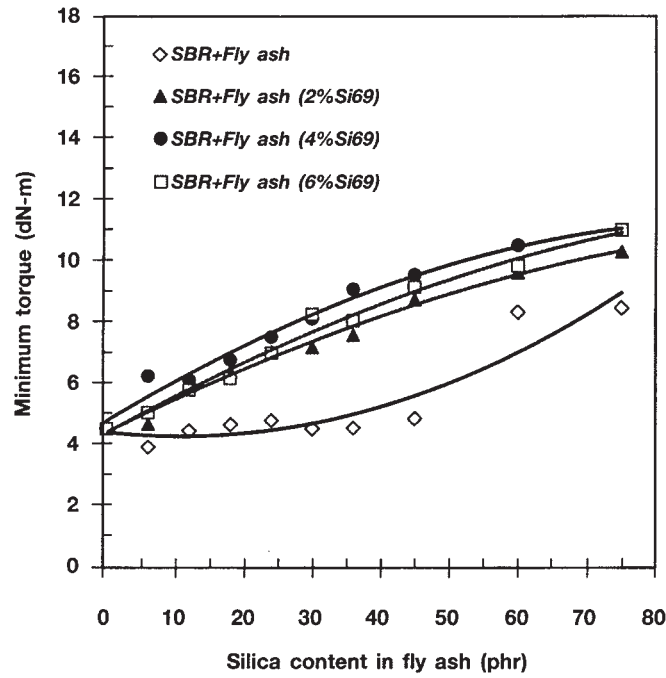
1. ปริมาณของซิลิกาจากถ้ำลอย พบว่า เมื่อปริมาณซิลิกาที่มีในถ้ำลอยเพิ่มขึ้นส่งผลให้เวลาในการคงรูปของสารประกอบยางลดลง เนื่องจากถ้ำลอยมีส่วนประกอบทางเคมีของกลุ่มโลหะออกไซด์ อาทิเช่น อะลูมิเนียมออกไซด์ แคลเซียมออกไซด์ เหล็กออกไซด์ เป็นต้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำหน้าที่เป็นสารกระตุ้นในการเกิดปฏิกิริยารีดอกซ์ ทำให้เกิด Zinc complex เร็วขึ้น ส่งผลทำให้ยางเกิดพันธะข้ามได้เร็วขึ้นด้วย [10]

2. การปรับปรุงผิวถ้ำลอยโดยใช้สารคู่ควบไซเลน พบว่า สารประกอบยางเอสบีอาร์กับถ้ำลอยที่ปรับปรุงผิวทำให้เวลาในการคงรูปยางลดลง เนื่องจากซิลเฟอร์เรคดิเคิลจากสารคู่ควบไซเลน เป็น active site ที่พร้อมจะเข้าไปเกิดพันธะข้ามที่สมบูรณ์ได้เร็วขึ้น ที่ตำแหน่งของบิวตะไดอินในยางเอสบีอาร์ ซึ่งแสดงพฤติกรรมคล้ายกับ crosslink agent [11] โดยได้แสดงปฏิกิริยาทางเคมีระหว่าง ถ้ำลอยที่ปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลน Si69 กับยางเอสบีอาร์ ดังรูปที่ 5

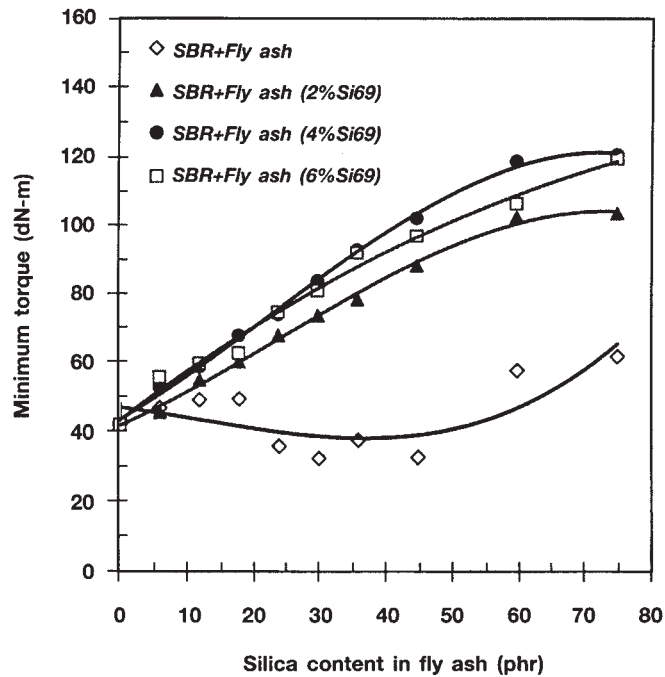
3. ปริมาณของสารคู่ควบไซเลน พบว่า ถ้ำลอยที่ปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลนที่ปริมาณความเข้มข้น 4 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนัก ทำให้เวลาในการคงรูปของสารประกอบยางลดลงมากกว่าปริมาณความเข้มข้นอื่นๆ อาจเนื่องมาจาก ซิลเฟอร์เรคดิเคิลจากสารคู่ควบไซเลน เข้าไปเกิดพันธะข้ามกับยางเอสบีอาร์ได้สมบูรณ์

รูปที่ 5 ปฏิกิริยาเคมีระหว่างถ้ำลอยกับสารคู่ควบไซเลน Si69 และยางเอสบีอาร์

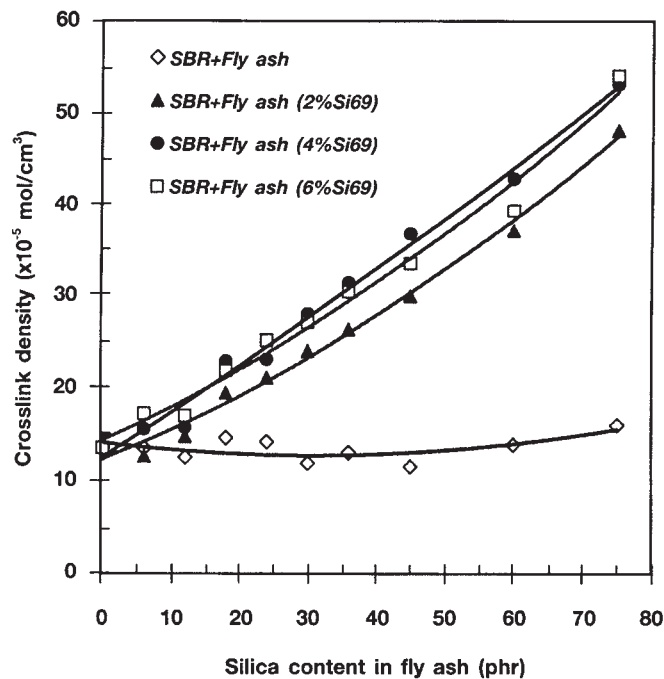

รูปที่ 6 ผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อค่าแรงบิดต่ำสุดจากเครื่อง ODR ของสารประกอบยางเอสบีอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ

รูปที่ 7 ผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อค่าแรงบิดสูงสุดจากเครื่อง ODR ของสารประกอบยางเอสบีอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ

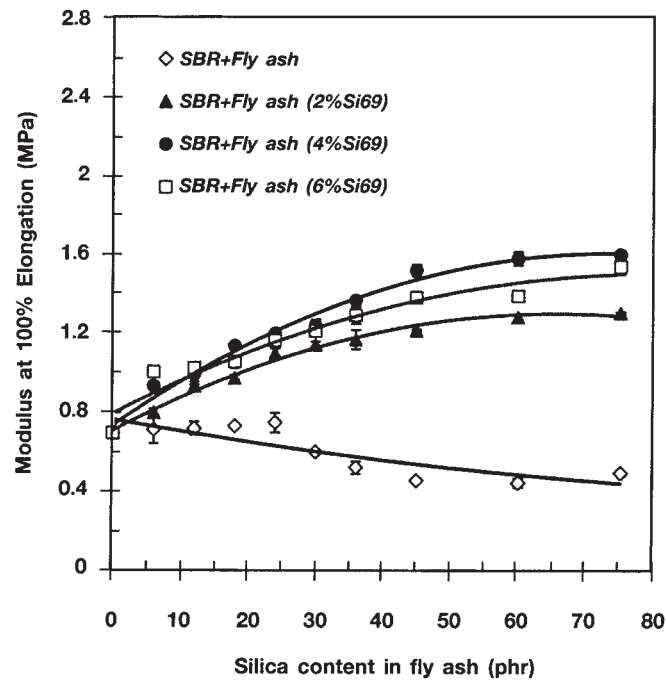
จากรูปที่ 6 และ 7 แสดงผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อค่าแรงบิดต่ำสุดและสูงสุดจากเครื่อง ODR ของสารประกอบยางเอสบิอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ ของเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวและไม่ปรับปรุงผิว ตามลำดับ ซึ่งค่าแรงบิดต่ำสุดแสดงถึงค่าความเหนียวของสารประกอบยางที่ทำให้ยางเริ่มไหลตัวในแม่พิมพ์โดยไม่เกิดการคงรูปหรือเกิดปฏิกิริยาพันธะข้าม จากผลการทดลองพบว่า เมื่อปริมาณซิลิกาจากเถ้าลอยเพิ่มขึ้น ทำให้ความเหนียวของสารประกอบยางเอสบิอาร์เพิ่มขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังพบอีกว่า เถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลน มีค่าแรงบิดมากกว่าเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว เนื่องจากสารคู่ควบไซเลนที่เคลือบผิวเถ้าลอยทำให้เกิด interaction กับสารประกอบยางได้ดีทำให้ค่าความเหนียวของยางเพิ่มขึ้น ค่าแรงบิดของสารประกอบยางจึงเพิ่มขึ้นด้วย ส่วนค่าแรงบิดสูงสุดของเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวมีค่าสูงกว่าเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว นั้นแสดงให้เห็นว่า สารประกอบยางมีปริมาณความหนาแน่นของพันธะข้ามที่เพิ่มขึ้นเนื่องจากปริมาณความหนาแน่นของพันธะข้ามของเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวเป็นผลมาจากการเกิดพันธะข้ามระหว่างเถ้าลอยกับสารคู่ควบไซเลนและโมเลกุลของยางเอสบิอาร์ แสดงดังรูปที่ 8 และจากผลของค่าแรงบิดสูงสุดและความหนาแน่นของพันธะข้ามของสารประกอบยางกับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวปริมาณความเข้มข้นของสารคู่ควบไซเลนที่ 4 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนัก มีแนวโน้มที่นำไปสู่สมบัติเชิงกลที่ดีขึ้นด้วย ส่วนผลของสารประกอบยางเอสบิอาร์กับเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว เมื่อปริมาณซิลิกาจากเถ้าลอยเพิ่มมากขึ้น ความหนาแน่นของพันธะข้ามไม่มีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากความหนาแน่นของพันธะข้ามของสารประกอบยางกับเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว เป็นผลจากการเกิดของพันธะระหว่างกำมะถันกับโมเลกุลของยางเท่านั้น ซึ่งเมื่อปริมาณของโลหะออกไซด์ที่ประกอบอยู่ในเถ้าลอยเพิ่มขึ้น ทำให้เวลาในการคงรูปยางเร็วขึ้น แต่ไม่ส่งผลกับปริมาณความหนาแน่นของพันธะข้าม

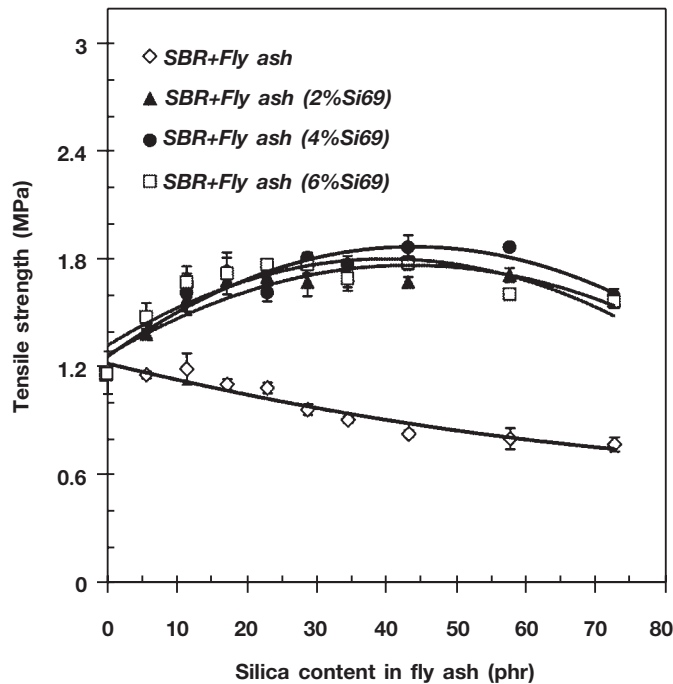
รูปที่ 8 ผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อค่าความหนาแน่นของพันธะข้ามของสารประกอบยางเอสบิอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ

5.4 การทดสอบสมบัติเชิงกลและโครงสร้างจุลภาค

ผลการทดสอบสมบัติทางด้านมอดุลัส ความต้านแรงดึง และภาพถ่ายโครงสร้างจุลภาค ของสารประกอบยางเอสบีอาร์กับเถ้าลอยแบบปรับปรุงผิวและแบบไม่ปรับปรุงผิว แสดงดังรูปที่ 9 - 11 ดังนี้

รูปที่ 9 ผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อค่ามอดุลัสที่การยืดตัว 100 เปอร์เซ็นต์ ของสารประกอบยางเอสบีอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ

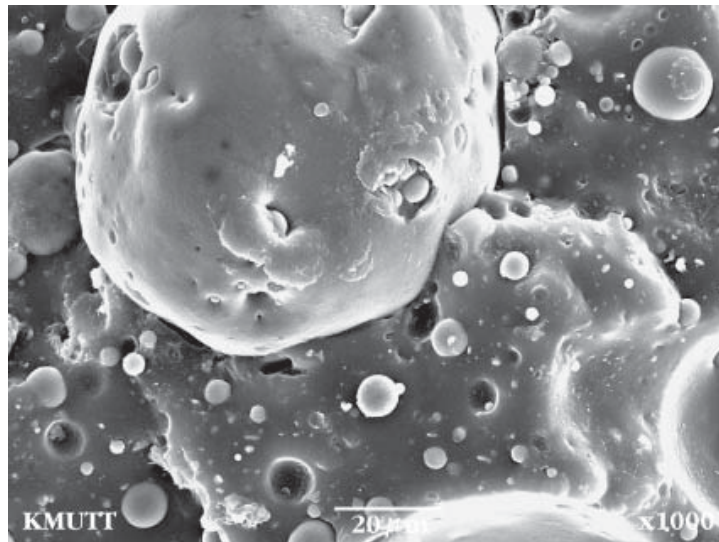

รูปที่ 10 ผลของปริมาณสารคู่ควบต่อความต้านแรงดึงของสารประกอบยางเอสบิโอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ

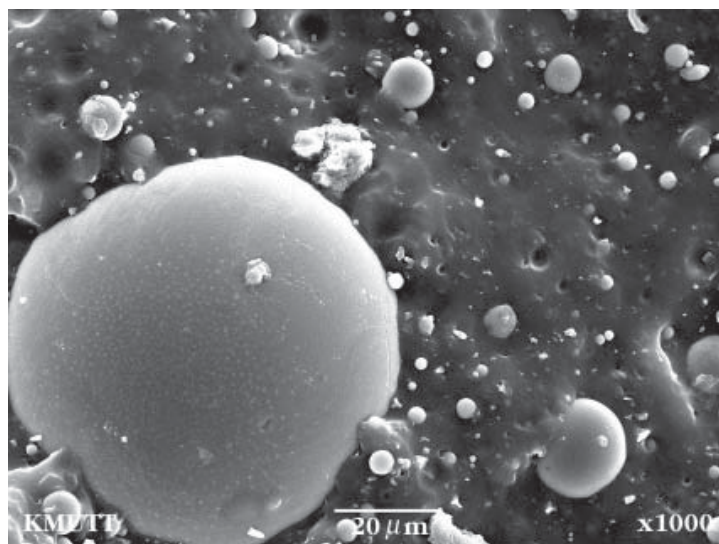
จากรูปที่ 9 และ 10 แสดงผลของปริมาณสารคู่ควบต่อความต้านแรงดึงของสารประกอบยางเอสบิโอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ พบว่า สารประกอบยางเอสบิโอาร์กับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิว ให้ค่ามอดูลัสการยืดตัวที่ 100 เปอร์เซ็นต์ มีค่าเพิ่มขึ้นมากกว่าสารประกอบยางกับเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว [12] ทั้งนี้เนื่องจากผลของปริมาณความหนาแน่นของพันธะข้ามที่มากกว่าตามที่กล่าวมาแล้ว และยังพบว่าสารคู่ควบไซเลนที่ปริมาณความเข้มข้น 4 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนัก ให้ค่ามอดูลัสการยืดตัวที่ 100 เปอร์เซ็นต์มีค่าสูงสุด ซึ่งให้ผลสอดคล้องกับค่าแรงบิดสูงสุด และปริมาณความหนาแน่นของพันธะข้ามที่เพิ่มขึ้นด้วย นอกจากนี้ พบว่า สารประกอบยางเอสบิโอาร์กับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิว ความต้านแรงดึงมีค่าเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่งเป็นผลมาจากช่องว่างระหว่างเฟสของยางกับเถ้าลอยที่ลดลง จึงทำให้มีการยึดเกาะระหว่างเฟสของยางกับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวดีกว่าเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว ซึ่งแสดงได้จากภาพถ่ายโครงสร้างจุลภาคของสารประกอบยางเอสบิโอาร์กับเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว และปรับปรุงผิว ดังรูปที่ 11 (ก) และ 11 (ข) ตามลำดับ

ส่วนเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว เมื่อเติมในสารประกอบยางเอสบิโอาร์ คาดว่าค่ามอดูลัสจะเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากเถ้าลอยมีค่ามอดูลัสที่สูงกว่ายาง แต่ผลการทดลองกลับพบว่า ค่ามอดูลัส และความต้านแรงดึง มีแนวโน้มลดลงเล็กน้อย อาจเนื่องจากเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว เมื่อเติมในสารประกอบยางไม่เกิดการยึดเกาะกับเฟสของยางเอสบิโอาร์ ซึ่งสารประกอบยางกับเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว จะเกิดพันธะระหว่างกำมะถันกับโมเลกุลยาง จึงไม่เกิดพันธะระหว่างเถ้าลอยกับโมเลกุลยาง ซึ่งเถ้าลอยทำหน้าที่เป็นเหมือนสารเพิ่มเนื้อ (extender) ในยาง ไม่ใช่เป็นสารเสริมแรงในสารประกอบยาง จึงไม่ทำให้สมบัติเชิงกลเพิ่มขึ้น เมื่อปริมาณเถ้าลอยเพิ่มมากขึ้น ส่งผลทำให้มี

ช่องว่างระหว่างเฟสของยางกับอนุภาคของถั่วลอยมากขึ้นด้วย ทำให้การยึดเกาะระหว่างเฟสของยางกับอนุภาคของถั่วลอยไม่ดี และผลการทดลองมีความสอดคล้องกับปริมาณความหนาแน่นของพันธะข้ามที่ไม่เปลี่ยนแปลงด้วย

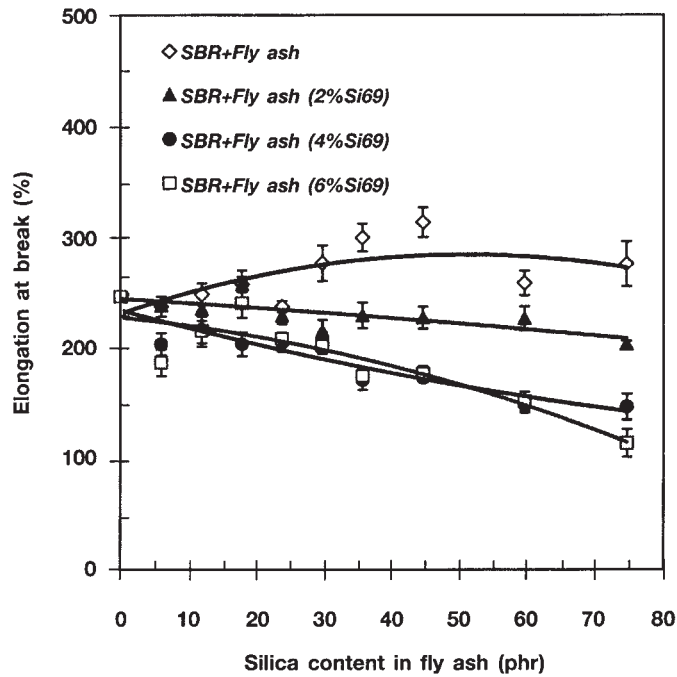

(ก) สารประกอบยางเอพ็อกซีกับถั่วลอยไม่ปรับปรุงผิว

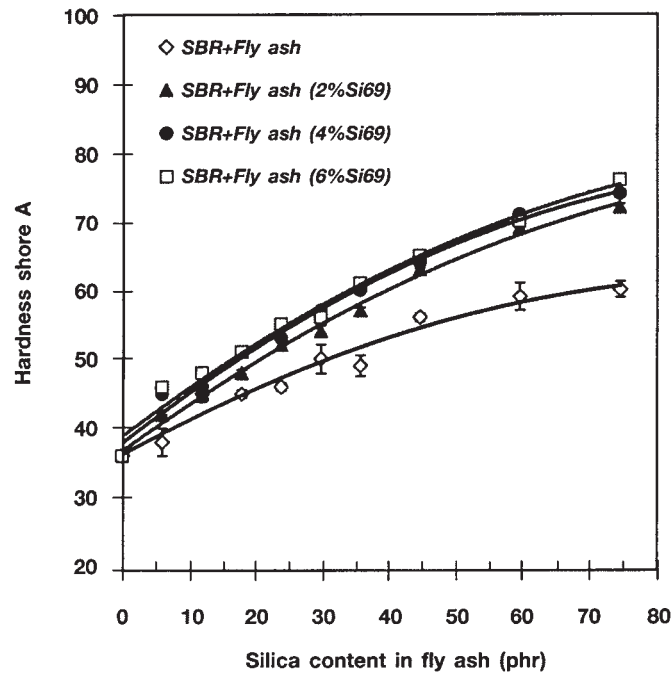
(ข) สารประกอบยางเอพ็อกซีกับถั่วลอยปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลน 4 เปอร์เซ็นต์

รูปที่ 11 แสดงโครงสร้างจุลภาคของสารประกอบยางเอพ็อกซีกับถั่วลอยที่ไม่ปรับปรุงผิวและปรับปรุงผิวที่มีปริมาณซิลิกาจากถั่วลอย 30 phr

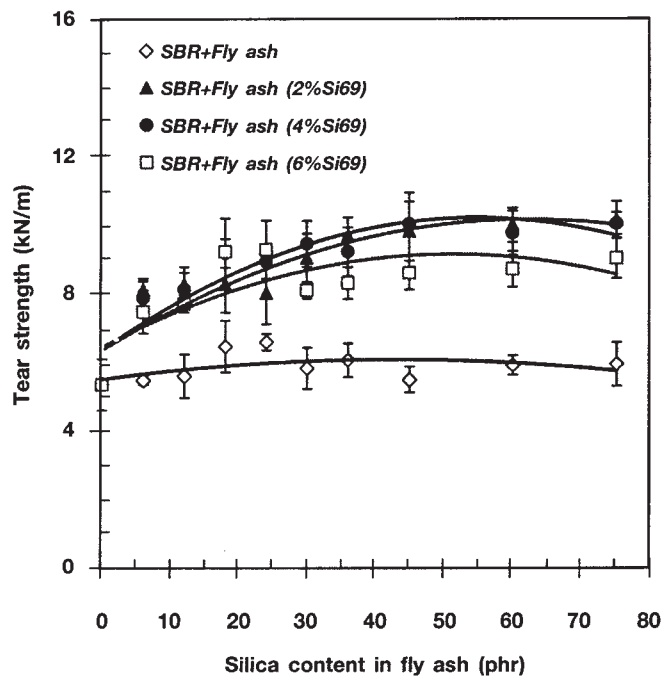
รูปที่ 12 ผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อเปอร์เซ็นต์การยืดตัวที่จุดขาดของสารประกอบยางเอสบีอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ

จากรูปที่ 12 แสดงผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อเปอร์เซ็นต์การยืดตัวที่จุดขาดของสารประกอบยางเอสบีอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ พบว่า เปอร์เซ็นต์การยืดตัวที่จุดขาดของสารประกอบยางกับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวมีการยืดตัวน้อยกว่าเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว ทั้งนี้เนื่องจากเปอร์เซ็นต์การยืดตัวที่จุดขาดแปรผกผันกับค่ามอดุลัสที่เพิ่มขึ้น

รูปที่ 13 ผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อค่าความแข็งที่ผิวของสารประกอบยางเอสบีอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ

จากรูปที่ 13 แสดงผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อค่าความแข็งที่ผิวของสารประกอบยาง เอสบีอาร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ พบว่า สารประกอบยางเอสบีอาร์ที่เติมเถ้าลอยในปริมาณที่สูงขึ้นมีค่าความแข็งที่ผิวเพิ่มขึ้น เนื่องจากอนุภาคของเถ้าลอยเป็นวัสดุที่มีความแข็งที่ผิวสูง จึงทำให้ค่าความแข็งที่ผิวโดยรวมของสารประกอบยางเพิ่มขึ้นด้วย ส่วนสารประกอบยางกับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลนมีค่าความแข็งที่ผิวเพิ่มขึ้นจากเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว 25 เปอร์เซ็นต์ ที่ปริมาณของซิลิกาจากเถ้าลอยสูงสุด 75 phr ที่ปริมาณของสารคู่ควบไซเลนที่ความเข้มข้น 4 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนัก ซึ่งผลการทดลองมีความสอดคล้องกับค่ามอดุลัส และปริมาณความหนาแน่นของพันธะข้ามที่เพิ่มขึ้นด้วย

รูปที่ 14 ผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อค่าความต้านแรงฉีกขาดของสารประกอบยางเอสบียอร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ

จากรูปที่ 14 แสดงผลของปริมาณสารคู่ควบไซเลนต่อค่าความต้านแรงฉีกขาดของสารประกอบยางเอสบียอร์ที่มีการเติมซิลิกาจากเถ้าลอยในปริมาณต่างๆ พบว่า สารประกอบยางเอสบียอร์กับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวมีค่าความต้านแรงฉีกขาดเพิ่มสูงขึ้นมากกว่าสารประกอบยางเอสบียอร์กับเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว ทั้งนี้เนื่องจาก ผลของปริมาณความหนาแน่นของพันธะข้ามที่เพิ่มขึ้น และสารคู่ควบไซเลนช่วยลดช่องว่างระหว่างเฟสของยางและเถ้าลอย จึงทำให้ระหว่างเฟสมีการยึดเกาะกันได้ดี ซึ่งแสดงได้จากภาพถ่ายโครงสร้างทางจุลภาค ดังรูปที่ 11 และผลการทดลองมีความสอดคล้องกับความต้านแรงดึงที่เพิ่มขึ้นด้วย

6. สรุปผลการวิจัย

จากผลวิจัยการศึกษาสมบัติของสารประกอบยางเอสบียอร์กับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลนและที่ไม่ปรับปรุงผิว สรุปได้ดังนี้

1. เถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวใช้เวลาในการคงรูปยางน้อยกว่าเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว
2. เถ้าลอยที่ผ่านการปรับปรุงผิวให้สมบัติเชิงกลที่ดีกว่าเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว
3. ปริมาณความเข้มข้นของสารคู่ควบไซเลนที่เหมาะสมที่ใช้ในงานวิจัย คือ ที่ 4 เปอร์เซ็นต์ โดยน้ำหนักเถ้าลอย

เถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวทำให้สารประกอบยางมีสมบัติเชิงกลที่ดีขึ้น โดยเฉพาะสารประกอบยางเอสบิอาร์กับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลน Si69 ที่ปริมาณความเข้มข้น 4 เปอร์เซ็นต์โดยน้ำหนัก โดยมีค่ามอดุลัสที่การยืดตัว 100 เปอร์เซ็นต์ มีค่าเพิ่มขึ้น 160 เปอร์เซ็นต์ ความต้านแรงดึงมีค่าเพิ่มขึ้น 125 เปอร์เซ็นต์ ค่าความต้านแรงฉีกขาดมีค่าเพิ่มขึ้น 85 เปอร์เซ็นต์ ค่าความแข็งที่ผิวมีค่าเพิ่มขึ้น 25 เปอร์เซ็นต์ และจากการตรวจสอบโครงสร้างจุลภาค พบว่า สารประกอบยางกับเถ้าลอยที่ปรับปรุงผิวด้วยสารคู่ควบไซเลนมีช่องว่างระหว่างเฟสของยางเอสบิอาร์กับเถ้าลอยลดลง จึงทำให้การยึดเกาะกับเฟสของยางได้ดีกว่าเถ้าลอยที่ไม่ปรับปรุงผิว

7. กิตติกรรมประกาศ

คณะวิจัยขอขอบคุณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ที่ให้การสนับสนุนทุนวิจัยพระจอมเกล้าธนบุรี ปีการศึกษา 2546-2547

8. เอกสารอ้างอิง

1. มุลนิธิส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในพระบรมราชูปถัมภ์, 2545, “รางวัลนักเทคโนโลยีดีเด่น ปี 2545”
2. ชัย จาตุรพิทักษ์กุล, สุรเชษฐ์ จิงเกษมโชคชัย และ วราภรณ์ คุณวานากิจ, 2542, “คุณสมบัติพื้นฐานทางเคมีและกายภาพของเถ้าลอย”, *วารสาร กพพ.*, ปีที่ 8, ฉบับที่ 4, หน้า 13-23.
3. Sombatsompop, N., Thongsang, S., Markpin, T., and Wimolmala, E., 2004, “Fly Ash Particles and Precipitated Silica as Fillers in Rubbers: Part I. Untreated Fillers in Natural Rubber and Styrene-Butadiene Rubber Compounds”, *Journal of Applied Polymer Science*, Vol. 93, pp. 2119-2130.
4. Thongsang S. and Sombatsompop N., 2005, “Effect of Filler Surface Treatment on Properties of Fly Ash/NR Blends”, *SPE ANTEC Technical Papers*, Boston, USA 1-5 May 2005
5. Garde, K., McGill, W. J., and Woolard, C. D., 1999, “Surface Modification of Fly Ash-Characterisation and Evaluation as Reinforcing Filler in Polyisoprene”, *Plastics, Rubber and Composites*, Vol. 28, No. 1, pp. 1-10.
6. Da Costa, H. M., Visconte, L. L. Y., Nunes, R. C. R., and Furtado, C. R. G., 2000, “The Effect of Coupling Agent and Chemical Treatment on Rice Husk Ash-Filled Natural Rubber Composites”, *Journal of Applied Polymer Science*, Vol. 76, pp. 1019-1027.

7. Chuayjuljit, S., Eiumnoh, S., and Potiyaraj, P., 2001, "Using Silica from Rice Husk as a Reinforcing Filler in Natural Rubber", *Journal of Scientific Research Chulalongkorn University*, Vol. 26, No. 2, pp. 127-138.
8. Choi, S. S., 2001, "Influence of the Silica Content on Rheological Behaviour and Cure Characteristics of Silica-Filled Styrene-Butadiene Rubber Compounds", *Polymer International*, Vol. 50, pp. 524-530.
9. Yin, D., Zhang, Y., Peng, Z., and Zhang, Y., 2003, "Effect of Fillers and Additives on the Properties of SBR Vulcanizates", *Journal of Applied Polymer Science*, Vol. 88, pp. 775-782.
10. Da Costa, H. M., Visconte, L. L. Y., Nunes, R. C. R., and Furtado, C. R. G., 2003, "Rice-Husk-Ash-Filled Natural Rubber II. Partial Replacement of Commercial Fillers and the Effect on the Vulcanization Process", *Journal of Applied Polymer Science*, Vol. 87, pp. 1405-1413.
11. Poh, B. T. and Ng, C. C., 1998, "Effect of Silane Coupling Agents on the Mooney Scorch Time of Silica-Filled Natural Rubber Compound", *European Polymer Journal*, Vol. 34, pp. 975-979.
12. Shanmugaraj, A. M., Sudip, R., Bandyopadhyay, S. J., and Bhowmickj A. K., 2003, "Surface Morphology of Styrene-Butadiene Rubber Vulcanizate Filled with Novel Electron Beam Modified Dual Phase Filler by Atomic Force Microscopy", *Journal of Adhesion Science and Technology*, Vol. 7, pp. 1167-1186.

